

NGƯỜI MẸ KÍNH YÊU

Cách đây 48 năm, ngày 11/04/1972 Mẹ bước qua sinh nhật tuổi 32 một cách lặng lẽ, trong lòng đầy hồi hộp, lo âu khi tin tức về từ vùng 2 chiến thuật chuyển về cho biết tình hình chiến sự đang ngày càng ác liệt.

Rồi ngay hôm sau tin dữ đã bay về khi chú An điện thoại báo “Anh Bảo bị rồi chị ạ”, trời đất như sụp đổ dưới chân, Mẹ chỉ còn biết ôm mặt khóc...

Cho đến bây giờ, nhìn lại một chặng đường rất dài đã qua, tụi con cảm ơn và cảm phục Mẹ vô cùng, chính nhờ có Mẹ mà tụi con mới có được ngày hôm nay.

Khi Bố ra đi, Mẹ mới 32 tuổi và vẫn đang tuổi sắc nước hương trời, vẫn đang là một trong những người đẹp của hàng không Việt Nam, có rất nhiều người đã tìm đến ngõ lời nhưng Mẹ đều từ chối, Mẹ luôn dành một tình yêu bất tận cho Bố.

Rồi biến cố 75 ập đến, gia đình vốn đã khó lại càng thêm khó, một mình Mẹ vất vả làm đủ nghề để nuôi 6 miệng ăn, ban ngày thì làm bánh làm trái để bán, tối thì lo đan áo cho người đi xuất cảnh, nhiều đêm Mẹ thức đan áo đến ba bốn giờ sáng dưới ánh đèn dầu, bao nhiêu cơ cực không thể nào kể xiết.

Có lẽ những vất vả mà Mẹ phải gánh chịu được vui đi phần nào khi anh Tường và chị Tú luôn đạt được những thành tích xuất sắc trên con đường học vấn, anh Tường đậu vào trường Y với thứ hạng rất cao khi mới 17 tuổi và tốt nghiệp ra trường với vị trí thủ khoa, dù là trong suốt 6 năm học Y, ngày nào 5 giờ sáng anh Tường cũng phải dậy sớm lên Gò Vấp lấy bánh đậu xanh về đi bỏ môi để kiếm tiền phụ Mẹ.

Ngày anh Tường được học bổng đi Pháp để học tiếp, Mẹ mừng không nói nên lời. Ngày chị Tú được tuyển vào làm ở lãnh sự quán Anh quốc sau khi vượt qua mấy trăm hồ sơ dự tuyển, Mẹ cũng mừng không nói nên lời, và dường như đó là phần quà ông Trời muốn bù đắp lại cho những hy sinh không mệt mỏi của Mẹ. Trong cuộc sống Mẹ luôn dạy tụi con phải sống sao cho xứng đáng.

Con còn nhớ ngày anh Tường ở Pháp về và mở phòng mạch riêng, Mẹ qua dự khai trương xong về không nói lời nào, ngày hôm sau anh Tường về thăm, Mẹ bắt anh Tường ra trước bàn thờ Bố và nói rằng: “Tường à, Mẹ thấy con mở được phòng mạch riêng Mẹ rất mừng, nhưng Mẹ không hài lòng khi thấy con đặt bàn thờ Thần tài ngay trước phòng mạch như vậy, Mẹ muốn cho con học Y là để con làm việc cứu người chứ không phải với

mục đích kiếm tiền”, và ba anh em tụi con đã được trưởng thành từ những điều giáo dưỡn như vậy.

Từ đó đến nay anh Tường năm nào cũng tham gia chương trình mở từ thiện “Vì nụ cười” cho các trẻ em không may mắn trên khắp cả nước, còn chị Tú thì cho tới bây giờ vẫn duy trì các lớp dạy tiếng Anh miễn phí tại nhà. Đó là những gì Mẹ đã dạy và muốn tụi con hướng tới.

Đã rất nhiều người nói với con rằng người ta ca ngợi Ông Bảo một thì Bà Bảo phải xứng đáng hơn thế gấp nhiều lần, chính nhờ công lao của Bà đã thủ tiết thờ chồng và nuôi dạy các con nên người đã giữ cho cho danh tiếng của Ông luôn sáng mãi, so với những quả phụ ngày xưa được vua ban “Tiết hạnh khả phong” thì nào có kém gì.

Mỗi lần con nghe người ta nói như vậy thì con đều khóc và thầm cảm ơn ông Trời vì đã cho con là con của Mẹ.

Hôm nay mừng sinh nhật thứ 80 của Mẹ, tự nhiên trong con vang vọng lên câu hát:

*“Mẹ ơi thế giới mênh mông,
mênh mông không bằng nhà mình,
dù cho phú quý vinh quang,
vinh quang không bằng có Mẹ....”*

Sài Gòn 11/04/2020
Nguyễn Bảo Tuấn

